

Η εκκρεμότητα

Οταν ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ αναφέρεται στην «ανάγκη να προετοιμαστούν τα μέλη του για μια μακρά περίοδο αντιπαράθεσης με τη Ρωσία», το αναμενόμενο από την πλευρά της Αγκυρας είναι τουλάχιστον η εγκατάλειψη της ακαμψίας της έναντι της ταυτόχρονης προσχώρησης Φινλανδίας και Σουηδίας στην Ατλαντική Συμμαχία. Παρά, όμως, την κρισιμότητα της κατάστασης και με τη Μόσχα να έχει ήδη – κατά μερικούς – ξεκινήσει τη «μεγάλη επίθεση», η τουρκική ηγεσία προβάλλει επίμονα το επιχείρημα ότι «η Σουηδία προσφέρει καταφύγιο σε υποστηρικτές των κούρδων τρομοκρατών», απαιτώντας την έναντι των τελευταίων σκλήρυνση της Στοκχόλμης.

Μπορεί ο Στόλτενμπεργκ να υπενθύμισε την αποφασιστικότητα της σουηδικής κυβέρνησης να απαγορεύσει αντιτουρκικές εκδηλώσεις στη σουηδική πρωτεύουσα, την ανθρωπιστική ανταπόκριση της προεδρεύουσας της ΕΕ Σουηδίας έναντι της σεισμόπληκτης Τουρκίας και τις πρωτοβουλίες της για την υπέρ της τελευταίας διοργάνωση Διεθνούς Διάσκεψης Χορηγών, όμως ο τούρκος πρόεδρος εξακολουθεί να κινείται με γνώμονα την επανεκλογή του και την παγίωση της εικόνας τού εθνικού ηγέτη που κήδετα του γοήτρου της χώρας του.

Κατορθώνοντας μάλιστα αφενός μεν να σπείρει ζιζάνια μεταξύ Φινλανδίας και Σουηδίας, αφήνοντας ανοικτή

την προοπτική άμεσης ένταξης μόνο στην πρώτη, αφετέρου δε να εκβιάζει τις ΗΠΑ να ανανεώσουν τον στόλο των τουρκικών μαχητικών F-16 με αντάλλαγμα την τουρκική συναίνεση στην ένταξη των δύο σκανδιναβικών χωρών. Με τον ίδιο να επιδιώκει να εμφανιστεί έτσι είτε ως ο ηγέτης που κατήγαγε μεγάλη διπλωματική νίκη είτε ως ο σκληρός ταγός που αντιστάθηκε στο ΝΑΤΟ και την υπερδύναμη. Με όποιον αντίκτυπο θα είχε κάτι τέτοιο στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, τόσο μεσοπρόθεσμα όσο και σε βάθος χρόνου.

Η «σουηδική εκκρεμότητα» συζητήθηκε και με τον αμερικανό υπουργό Εξωτερικών στην Αγκυρα λίγες ώρες πριν από την άφιξή του στην Αθήνα. Είχε σπεύσει να το ανακοινώσει ο ίδιος ο Μεβλούτ Τσαούσογλου, ίσως για να διαμνύσει στην Ουάσιγκτον την τουρκική αποφασιστικότητα να μην υπάρξουν υποχωρήσεις στις πιέσεις που αναμένει να ασκηθούν στην Αγκυρα. Και ας μη διαφεύγει η, σε κάθε περίπτωση, πεποίθηση της τουρκικής πλευράς ότι η Ουάσιγκτον εξακολουθεί να μένει προσηλωμένη στην αντίληψη περί της «αναντικατάστατης Τουρκίας». Δεν αποκλείεται να ενισχύθηκαν οι αντιλήψεις της αυτές από την πρόσφατη στάση του αμερικανού προέδρου που βρέθηκε στον αντίποδα εκείνης του Κογκρέσου.

Η κατάσταση όπως διαμορφώνεται ενέχει κινδύνους. Οι τουρκικές εκλογές της 14ης Μαΐου απέχουν περίπου τρεις μήνες από σήμερα και η αναμονή, μέχρι τότε, της αποδοχής των δύο χωρών στη Συμμαχία μπορεί να αποδειχθεί καταστροφική. Όταν βρίσκεται ήδη σε κίνηση μια ολόκληρη μηχανή αμυντικού, οικονομικού και ενεργειακού χαρακτήρα για την αντιμετώπιση των άμεσων και μακροπρόθεσμων συνεπειών της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, είναι τουλάχιστον αφελές να υποκόπτει η Δύση σε εκβιασμό τέτοιου διαμετρήματος. Ευκαίω θα ήταν ο Μπλίνκεν να είχε μεταφέρει πειστικό μήνυμα του προέδρου του στην Αγκυρα για ένταξη Σουηδίας και Φινλανδίας. Ένταξη άμεση, χωρίς υπεκφυγές και ιδιοτελείς θεωρίες παράτασης και, μάλιστα, με γνώμονα τη συνοχή, τις αρχές και τα συμφέροντα της Συμμαχίας. Ο Ερντογάν, αν και γνωστός ως πολιτικός παρακινδυνευμένων αποφάσεων, μάλλον θα σκεφτόταν σοβαρά αν θα έπρεπε να αγνοήσει την αποφασιστική προτροπή της Ουάσιγκτον ερχόμενος σε ευθεία αντιπαράθεση με αυτήν.

Ο Γιώργος Κακλίκης είναι ηρέσβης επί τιμή, ειδικός σύμβουλος του **ΕΛΙΑΜΕΠ**

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ
ΚΑΚΛΙΚΗ